

**Verkondiging in de Sint Jansbasiliek, 29/30 april 2023
vierde zondag van Pasen, Roepingenzondag¹**

Laren is van oorsprong ook een dorp van herders met hun kudde, de heide is niet ver weg. De schapen weiden er om haar in stand te houden.

“De schapen luisteren naar zijn stem; hij roept zijn schapen bij hun naam en leidt ze naar buiten.”

De stem horen die u, jou, mij roept.

Er zijn veel stemmen in ons leven. Sinds de opkomst van de sociale media meer dan ooit te voren. Soms beklaag ik onze jongeren. Zij staan bloot aan vele stemmen.

De goede herder roept zijn schapen bij hun naam en leidt ze naar buiten. Vandaag, de dag van de goede herder, is het Roepingenzondag.

Aan het einde van de middelbare school dacht ik mijn roeping gevonden te hebben. Ik wilde monnik worden, het klooster in, me helemaal verbinden met het gemeenschapsleven, de lofzang Gods. Het trok me onweerstaanbaar aan, dat radicale engagement. Alles achter laten en die ene stem volgen.

¹ Handelingen 2, 14a-36-41; psalm 23; 1 Petrus 2, 20b-25; Johannes 10, 1-10

Met grote dankbaarheid denk ik terug aan de bijna vier jaren die ik in het klooster heb doorgebracht. De monniken en hun regel, die van Sint Benedictus, hebben me veel geleerd. De schoonheid van de liturgie en de zang, het gefocust leven, geconcentreerd op de taak die je hebt te doen, dan weer werken (het huis schoon houden, kaarsen gieten, de tuin onderhouden), daarna studeren, lezen, schrijven, dan weer bidden, gezamenlijk of alleen; het samenleven met mensen die je niet zelf hebt gekozen, maar wel hetzelfde ideaal hebben. Zoals wij ook in deze gemeenschap beleven. Wij hebben elkaar niet gekozen, wij komen samen omdat wij hetzelfde geloof delen, dezelfde liefde voor de zang, het gebed, de schoonheid van de liturgie. Hoe verschillend wij ook zijn, wij komen samen in een gebouw en vullen de banken. De kerk als een soort van oefenschool van verdraagzaam, respectvol en als het even kan zelfs liefdevol samenleven, zachtmoedig, aandachtig, naar elkaar luisterend, elk oordeel overlatend aan de Ene die ons verbindt.

Na ruim drie kloosterjaren begon ik me vragen te stellen. Hoe mooi dit leven ook is, is dit nu werkelijk mijn roeping? Op een zondag in de paastijd hoorde ik dit evangelie voorlezen: "Hij roept zijn schapen bij hun naam en leidt ze naar buiten". Ik kwam er niet uit, de vragen bleven en ik besloot na een lang proces van nadenken, praten en overwegen, om inderdaad de stap naar buiten te zetten.

De roeping van de Heer verneem je niet door een megafoon uit wolken. Het is een zoektocht, waarbij je het gebed en verstandige raad van een ervaren geestelijk raadsman of -vrouw nooit moet loslaten.

Een weg van ongeveer zes jaren volgde. De theologiestudie, waarin het Woord van God centraal staat: een volk dat de eeuwen door God als zijn herder probeerde te volgen. Wij zongen erover: "De Heer is mijn herder, niets kom ik tekort; Hij laat mij weiden op groene velden." De weg van de heiligen de eeuwen door, de kerkgemeenschap die vaak in zijn spoor leefde en dan weer verschrikkelijk verdwaald raakte.

Aan wie zal ik mij binden, de enige geliefde of dan toch die stem die spreekt in de Bijbel, het engagement met de kerk van Christus?

Vandaag gaat het over uw, jouw, mijn roeping. Zeg nooit: er zijn in onze tijd geen roepingen meer. Ik ontmoet mensen die hun leven hebben verbonden met die ene man of vrouw, die alles geven voor zijn of haar geluk en van hun kinderen, ook als zij hen niet altijd kunnen volgen en begrijpen, ook als er dagen of tijden zijn waarin zij omwegen of dwaalwegen lijken te gaan. "Al voert mijn weg door donkere kloven, ik vrees geen onheil waar Gij, God, mij leidt.

Ieder van ons, jong en oud, wordt geroepen. God probeert in mijn hart en ziel aan het woord te komen. Hoe krijgt Hij een kans in uw, jouw mijn leven? Als u en ik die weg gaan, *die* beslissing neem die mij innerlijke vreugde en vrede

geeft. En als ik de beproevingen die er onvermijdelijk komen, niet ontvlucht, maar onder ogen zie, in de ogen zie.

Jezus noemt zichzelf ook de deur. Soms lijkt de deur in je leven diep in het slot te zijn gevallen. Juist dan kom het er op aan, denk ik, om het *uit* te houden en te bidden dat Christus, die de deur is, voor jou weer een deur opent naar het licht en je naar buiten leidt. Hij zal voor ons blijven uitgaan. De psalm die wij zongen belooft ons: "Voorspoed en zegen verlaten mij nooit elke dag van mijn leven. Het huis van de Heer zal mijn woning zijn voor alle komende tijden.

Laren is oorspronkelijk ook een dorp van herders. Door onze bebouwde straten liepen ooit de schapen, geleid door hun herders. De meeste van die Larense herders hielden hun oog en hun hart gericht op de ene goede Herder. Dat is ook de diepe zin van onze processie. Samen pogen wij als gemeenschap de weg te gaan die leidt naar de ontmoeting met Christus, die ons aan zijn tafel nodigt en die met olie ons hoofd zalft en onze levensbeker overvol maakt. Zo moge het van ieder van ons zijn. Amen.

pastoor N. van der Peet